

Gezeik

Van Pepijn Lanen verscheen eveneens
bij Ambo | Anthos *uitgevers*

Avonturen op de maan

Sjeunig

Naamloos

Hotel Dorado (met Floor van het Nederend)

Het Wapen van Sjeng

Vad3r

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo | Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Pepijn Lanen

Gezeik

Ambo | Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6652 9

© 2024 Pepijn Lanen

Omslagontwerp Piet Parra

Foto auteur © Sandder Lanen

Zetwerk Mat-Zet B.V.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Lang, lang geleden, voor de supermarkt- en wereldoorlogen, ver voor polarisatie en polemieken, voor afsluitdijken en waterwerken en alsnog angst voor stijgende zeespiegels, was Nederland niets dan een vlek op een kaart die nog niet bestond. Een vlek met één groot uitsteeksel. Waar we tegenwoordig de Waddenzee vinden, met aan de ene kant het vasteland en aan de andere kant de eilanden, stond een berg. En niet zomaar een berg. Nee. Een gigantische berg, die volledig bestond uit kaas. De Kaasberg.

En niet zomaar een kaasberg. Nee, nee. Deze Kaasberg was een kwaadaardige kaasberg. De Kaasberg terroriseerde het omringende land met kolossale kaastentakels, en onderwijl liet de berg het azijnzuur regenen. Op die manier bleef het land vlak en onontgonnen en saai; zo had de Kaasberg het graag. Geen gedoe. Geen uitschieters. Alleen zichzelf. Om zich te amuseren voerde hij voor zichzelf schaduwtentakelspelen op, en wel iedere tweede derde dinsdag van de maand (in die tijd zaten er nog meerdere derde dinsdagen in een maand).

Tot op een dag zes godheden uit de oneindige hemel vielen. Ze doorboorden de dampkring van de Aarde en stevenden af op het domein van de Kaasberg.

De godheid van Zuinigheid en Zuurte.

De godheid van Voorspoed en Gezondheid.

De godheid van Warm Eten en Smaak.

De godheid van Openbaar Vervoer.

De godheid van Gezelligheid en Verbintenis.

De godheid van Alwetendheid.

6 De godheden landden op de top van de Kaasberg en vormden met hun gezamenlijke energie een kosmische kaasschaaf die de kwaadaardige Kaasberg terugdrong tot diep onder het water dat we tegenwoordig kennen als de Waddenzee. De Kaasberg nam de vorm aan van een octopus en probeerde te ontsnappen maar werd alsnog door ieder van de godheden bij een tentakel gegrepen. De zes godheden sloten de octopus op de zeebodem op in een tempel die zij verzegelden met hun gezamenlijke goddelijke krachten.

Rust en Vrede keerden terug naar het proto-Nederlandse.

De zes godheden besloten dat het hun wel beviel hier op dit vrij kleine en vooral platte stukje aarde en ze besloten zich er permanent te vestigen.

Zij namen de vorm aan van mensen en werden de oer-Hollanders. De oer-Hollanders verrezen uit de zee met geschenken voor de mensen die door de tijdens de strijd vrijgekomen goddelijke energie ontstaan waren, op het platte land dat Nederland zou gaan heten. Armen vol kaas. Het geheim van augurken op zuur. De kunst van het gieren; het 'zuinig' zijn. Het op smaak brengen van een gerecht. Luisteren naar elkaar. Het wonder van reproductie. De magie van massavervoer, beschikbaar voor eenieder. Niet alle geschenken vonden even gretig aftrek.

Doordat de Kaasberg onder de Waddenzee was teruggedrongen, waren aan de andere kant van het waterlichaam de Waddeneilanden naar boven gekomen. Met een tempel om de zes godheden te aanbidden op ieder eiland. De tot oer-Hollanders verworpen godheden mengden zich onder de kakelverse bevolking en verwerden tot een legende. Ondanks de onsterfelijkheid van de godheden zelf sleet, generatie na generatie, de herinnering aan de godheden steeds een stukje verder uit het collectieve geheugen van de bewoners van Nederland. De mensen namen de giften en inzichten van de godheden steeds meer voor lief of zagen ze zelfs als iets wat zij zelf waarschijnlijk ontdekt en/of voor mekaar hadden gekregen. Nieuwe mythes werden bedacht en modernere tradities geretcont in de bestaande spirituele frameworks.

7

Duizenden jaren later is het ineens het nu. Elke dag dezelfde sores. Een land gevuld met mensen. Iedereen zijn of haar eigen gedoe. Zoals bijvoorbeeld Aad.

AKTE I

Aad kucht en ademt diep in. 'Oké, nou hup daar gaan we.'

11

Het begint zachtjes te regenen.

'Tuurlijk,' verzucht Aad.

Hij beweegt zonder het door te hebben en opeens schiet een scherpe pijn door hem heen. 'Aaaah, fak mijn knie. Hssssss,' sist Aad. 'Faking deurpost!'

Aad heeft zijn knie erg hard tegen de deurpost van zijn eigen voordeur gestoten. Precies op het pijnlijkste punt van de knie; daar zo precies in het midden van de schijf.

'Fak. Mijn sleutels.'

Aad is onderweg om de deur uit te gaan.

'FAAAAK. Koffie. Kut. Weer terug. Vergeet ik nou die sleutels? Hè?'

Aad gaat koortsachtig met zijn handen over al zijn zakken. De vierde keer voelt hij zijn sleutels eindelijk in zijn linkerborstzak zitten.

'Vier keer heen en weer.' Aad zucht en kijkt nukkig om zich heen de straat in. 'Waar staat die auto?'

Aad is getrouwd met Maya, de succesvolste Nederlandse fitnessgoeroe van de hele wereld. Ze hebben twee prachtige kinderen. Dochter Hartje en zoon Marmer.

Aad had stay-at-homevader kunnen zijn maar daar is hij naar eigen zeggen gewoon niet zo goed in.

Bovendien zou het allemaal dingen opleveren die hij de hele tijd zou moeten doen.

12 Mede daarom is hij chauffeur bij een bedrijf dat mensen in staat stelt om met hun smartphone een auto te bestellen om ze naar een voorgeselecteerde plaats van bestemming te vervoeren met minimale intermenselijke interactie. Vroeger deed hij andere dingen. Vroeger was hijzelf ook succesvol en bekend. Als je hem lang genoeg aan het woord laat, zal hij daar vanzelf wel over beginnen.

Daar. Daar staat zijn auto.

‘O ja,’ zegt Aad hardop als bevestiging naar zichzelf.

Maar...

‘O fak, dat imperiaal,’ zegt Aad. Hij zucht weer.

Hij laat de zucht volgen door een geïrriteerd nadenkgeluid.

Op het moment dat hij zijn auto gevonden heeft, realiseert Aad zich dat hij vergeten is om het tweedehands aangeschafte imperiaal op het dak van zijn auto te installeren. In verband met zijn plannen voor dit weekend.

Aad gooit zijn tassen met spullen voor die weekendplannen op de grond alsof het op de een of andere manier daaraan ligt.

‘Oké. Nog een keer terug.’

Aad gaat aan de slag met het roestige tweedehandsimperiaal. Hoe zat het ook alweer?

‘Waar liggen die klemmen?’

Er was iets met klemmen, weet hij.

‘Zit-ie nou recht?’

De vrijwel volledig computergestuurde auto van Aad denkt het zijne van de ongeautoriseerde modificatie.

‘Dakintegriteit gecompromitteerd,’ zegt een elektronische stem vanuit het dashboard.

Aad klopt met zijn hand op het dak. ‘Goed genoeg.’

Hij legt zijn tassen achterin, neemt plaats op de bestuurdersstoel en start de auto. Zijn telefoon gaat.

‘Kut, waar is dat kutding? Hnnn...’

Aad graaft met zijn handen door de spullen die in zijn auto liggen. De stress giert door zijn lichaam. Ze moeten hem ook niet bellen.

13

‘Ja, daar! Met Aad,’ zegt Aad.

Nog een keer, maar iets harder: ‘Hallo, met Aad.’

Een stem klinkt aan de andere kant van de lijn. ‘Goedemiddag, ik ben op zoek naar Aad –’

‘Spreekt u mee!’ zegt Aad ongeduldig.

‘Ah, dat komt goed uit!’ zegt de stem. ‘Ik bel vanuit het jaarlijks Vlieland Online Mana Clash Toernooi van aankomend weekend. U was te laat met tickets –’

Getoeter verbreekt de telecommunicatie.

‘De fak, waar kwam die ineens vandaan?’ zegt Aad verbaasd en geïrriteerd.

‘GEWOON VAN RECHTS, IDIOOT,’ klinkt een stem van buiten de auto terwijl getoeter wegsterft in de verte.

‘Hallo? Bent u daar nog?’ vraagt de stem aan de andere kant van de telefoon.

‘Ja, ja, absoluut, mijn excuses! Ik ben...’ zegt Aad terwijl hij wat autohandelingen afhandelt. ‘Ho!’

Bijna was er weer iemand uit het niets van rechts gekomen.

‘Ik ben een en al oor!’ zegt Aad. ‘Die tickets? Ik was eigenlijk niet te laat want ik had me op tijd geregistreerd maar toen was er nog een bevestigings-e-mail, ziet u, en daar is denk ik iets misgegaan want voor mijn eigen e-mail moet ik een plug-in downloaden maar mijn besturingssysteem zegt dan weer –’

De stem aan de andere kant van de lijn onderbreekt Aads monoloog.

14 ‘Juist, nou, in ieder geval. Er is toch nog een ticket beschikbaar gekomen.’

‘YESSSS, FAK YES, fak yes.’

Aad krijgt zichzelf, ondanks zichzelf, onder controle.

‘Dit moet wel opgehaald worden op de locatie zelf, voor aanvang van –’ zegt de stem aan de andere kant van de lijn.

‘Yes, helemaal goed, ik kom er nu aan, ik was al onderweg. Ik...’

Aad nam in zijn enthousiasme een grote slok koffie en was vergeten dat die in een speciaal daarvoor bestemde meeneembeker met thermoskwaliteiten warm stond te blijven.

‘Aaahha, die koffie is nog steeds gloeiend heet! Hoe dan?’

‘Ehm. Ik ga de verbinding verbreken vanaf deze kant,’ zegt de stem.

Voordat Aad kan bedenken of hij hierop wil antwoorden, presenteert zich een ander aandachtspunt. De motor van de auto begint te haperen als een Transformer met bronchitis.

‘Kom op kom op kom op!’ smeekt Aad. ‘Hnnggggg!’

De auto stopt met haperen.

Aad krijgt andermaal een telefoongesprek aangeboden. Dit keer is het geen vreemde. Hij neemt onverminderd enthousiast op en lanceert een vrij eenzijdig vertelgesprek.

‘Jaaa, onderweg hoor. Het duurde even want het is maandag, hè,’ zegt Aad. ‘Hè?’ vervolgt hij. ‘Geen maandag?’ Aad lacht cynisch en praat verder. ‘Hier is het elke dag maandag, vriend. Welkom to my life! Geintje. Soort van. Maar toch nog een ticket! Wie had dat gedacht! Ik ben fakking blij, ouwe. Ik had dit echt nodig. Een dingetje. Een weekend voor mezelf. En mijn kaarten natuurlijk. Na al dat gedoe.’

Hij weet het nog niet maar Aad gaat het allemaal meemaken dit weekend. Familie, vijanden, liefde, verraad, bedrog, ver-
rukking, spanning en sensatie. De eventuele ondergang van de
wereld. Of in ieder geval Nederland.

15

‘Mja, eigenlijk zou ik vandaag nog een paar ritjes doen maar ik moet ook al helemaal naar dat eiland rijden dus dat is wel genoeg voor vandaag,’ gaat Aad door, zijn telefoon in de handsfreemodus. ‘Meestal doe ik er een of twee einde ochtend en dan soms een dutje en daarna pak ik nog wat in de middag. Soms. Maar vandaag was ik met dat imperiaal in de weer, toch. Veel met mijn handen bezig. Op het stuur. Die kaarten. Vroeger had ik die mic vast, hè.’

Aad laat een stilte vallen.

De bekende aan de andere kant van de lijn gaat er niet op in.

‘Naja. Dat was een ander leven. Ik deed veel shows, hè. Een podiumbeest was ik. Op een gegeven moment was het klaar. Het zat er niet meer in. Niet met het gedoe. Open, dicht. Wel shows, geen shows. Ik heb ook kinderen. Op een gegeven moment kan je niet meer de mooie jongen blijven spelen. Dus zijn

we de stad uit verhuisd. Meer ruimte voor minder geld. Groot huis buiten. Toch tegengevallen. Na een tijdje. Al die rust. Meer ruimte maar ook meer ruimte voor dingen aan je hoofd. En de stilte...'

Aad maakt een fluitend geluid dat staat voor de verpletterende stilte die hem rauw op zijn bord kwam vallen nadat ze naar uit de stad waren verhuisd. Als een gigantisch flatgebouw dat geluidloos door de ruimte suist.

16 'Wat ga je doen dan?' vraagt de bekende.

'Doen?' Aad is het even kwijt. Hij knijpt in het stuur zodat hij weet dat hij in een auto zit. O ja.

'Ja, je gaat toch naar, eh...'

Aad weet weer wie hij is. 'Kaarten! Ja, die kaarten zijn verbonden met een diep gevoel van nostalgie voor mij ook, snap je? Ik ben begonnen met dat spel toen ik op de middelbare school zat. De tijd dat alles nog kon gebeuren. De mooie dingen, zeg maar. Nu zitten we dan in het posttijdperk van de mooie dingen; maar die kaarten, en dan zo'n toernooi. Dat is toch weer een moment om die warmte... Ho!'

Aads telefoon maakt een bliepgeluid om aan te geven dat er een ander telefoongesprek door het al bestaande heen wil.

'Mijn vrouw belt! Ik moet even opnemen!'

Aad drukt op het knopje om te switchen van gesprek en wisselt ook meteen van toon. 'Hiii, my love,' zegt hij gemeend.

'Hiii,' zegt zijn vrouw Maya aan de andere kant.

'Hoe gaat het?' vraagt Aad. 'Je was al vroeg weg, hè, vanochtend? Ik mis je.'

Maya's verbinding valt een beetje weg.

'... familieweekend...' is het enige wat Aad verstaat.

‘Jaa, heel veel zin in, babe. We hebben dit echt nodig ook. Het is zo druk de hele tijd. Jij. De kinderen met hun schooldingen en eigen levens. Echt fijn om weer even samen te kunnen komen als familie! Die banden aanhalen. Ook voor ons twee, toch, eindelijk, hopelijk weer wat qualitytime, romantic time, sexy ti-’

‘Sorry, je viel even weg!’ onderbreekt Maya Aad. ‘Hoe laat ben jij er?’

‘Er? Waar er? Ik ben onderweg naar dat ding,’ zegt Aad.

‘Thuis “er”. Om de kinderen op te halen. Ze bellen mij om te vragen hoe laat je er bent,’ antwoordt Maya.

‘De kinderen? Ik ben –’

Maya wacht de rest van zijn zin niet af en zegt met een zucht door Aad heen. ‘Ja. De kinderen. Voor de Wadden dit weekend?’

Aad is in de war door deze suggestie van zijn lieve vrouw.

‘Ik ga de kinderen toch niet meenemen naar dat onlinetoernooi? Ik heb al mijn focus nodig!’

‘Focus? Wat?’ vraagt Maya.

‘Dat toernooi!’ zegt Aad. ‘De Wadden!’

‘Jullie komen naar mij toe, toch? Schiermonnikoog,’ antwoordt Maya.

Aad raakt langzaam in paniek. ‘Schiermonnikoog? Hè? Nee! Ik moet naar Vlieland! Ik werd net gebeld dat er toch nog een ticket is!’

Maya begint haar geduld te verliezen. ‘Nee, je moet naar Schiermonnikoog. Met de kinderen. Die komen zo uit school en dan haal jij ze op en breng je ze. Voor het familieweekend. Dit weekend. Zo dadelijk al.’

De realiteit begint langzaam tot Aad door te dringen.

‘Wacht even hoor. Familie...’ Aad laat een pauze vallen.

‘... weekend? Dat is dit weekend?’

‘Hmm,’ bevestigt Maya medium passief-agressief.

Zweetdruppels vormen zich op Aad's rug. Angst en woede en verwarring.

‘Maar, dit is volledig nieuwe informatie! Ik kan hier niks mee. Ik moet... Ik heb... ik...’

18 Aan de andere kant van de verbinding schudt Maya haar hoofd. ‘Ik, ik, ik?’ vraagt ze.

‘Ja!’ zegt Aad. Hij bedenkt zich direct. ‘Nee. Ik bedoel, ik... Het is superbelangrijk! Mijn agenda –’

‘Superbelangrijk voor jou zeker? Misschien zijn er ook wel dingen van superbelang voor meer dan jou alleen. Zoals dit familieweekend.’

‘Ja, ja, ja. Maar mijn agenda!’ zegt Aad.

‘Ik kijk nu in de familieagenda en ik zie daar helemaal niks in staan voor jou,’ zegt zijn vrouw.

‘Ik kan niet in de familieagenda,’ countert Aad, ‘omdat ik een update moest downloaden voor de webmailplug-in en –’

‘Het staat ook niet in jouw agenda,’ onderbreekt Maya hem.

‘Hè?’ zegt Aad.

‘Zorg dat je op tijd hier bent want als je in de file komt en te laat bent voor die boot...’ zegt Maya streng en indringend.

Aad weet dat er geen ontkomen aan is. Hij is zo’n paling die levend op een snijplank is gespijkerd en hoe dan ook gefileerd gaat worden. Hoe hij ook moge spartelen. Nou ja, hij is natuurlijk ten eerste geen door een visser gevangen

paling en ten tweede is hij zelf op die plank gaan liggen. Maar bon.

Die boot. Die boot zal Aad verder brengen dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Diep in de diepste diepten van Nederland. Om nog maar te zwijgen van zijn ziel en persoonlijke waarheden. De toekomst van de samenleving staat op het spel. En zijn geloofwaardigheid als vader en levenspartner. Aad heeft geen idee. Hij is niet alwetend. Kon hij wel iets meer weten? Allicht.

19

‘Het staat niet in jouw agenda; daar kijk ik nu in. Ik zie het nergens staan. Misschien ben je vergeten om het erin te zetten,’ vervolgt Maya onverbiddelijk.

Dit gaat er bij Aad niet in. ‘Nee, dat kan niet. Ik vergeet nooit iets. Niet zoiets –’

Maar Maya is hem voor. ‘Superbelangrijks, alleen voor jezelf?’

‘Dat zeg ik toch niet,’ begint Aad getergd, zich du moment realiserend dat hij precies dat gezegd heeft. ‘Ik ben ook al allemaal tijd aan dat imperiaal kwijt.’

Nu is het Maya’s beurt om getergd te zijn. ‘Welk imperiaal? Hoezo? Wat?’ zegt ze. Zuchtend.

‘Voor die spullen op het dak! Voor het weekend. Voor het onlinetoernooi!’

Maya zucht.

‘Die boot. Op tijd. Dat is echt superbela–’

‘Ja oké,’ zegt Aad, ‘familieweekend.’

‘Ja, maar dit jaar is dus superbelangrijk omdat –’

‘Ik weet het, ik weet het. Familie is het allerbelangrijkst.’

Aad doet zijn best om de juiste woorden te kiezen om het

gesprek af te ronden. Hoe eerder het klaar is, hoe meer hij gevoelsmatig ergens zijn gelijk blijft houden. Hoe minuscuul dat gelijk ook moge zijn.

‘Hè?’ Maya klinkt verbaasd.

Dit verbaast Aad. ‘Dat zeg je toch altijd? Zeggen we toch altijd?’

‘Ja, maar je weet welk jaar dit is, toch? Dit is het jaar dat Hartje –’ begint Maya.

20 ‘Ja,’ zegt Aad om ervanaf te zijn.

Maar eigenlijk is het antwoord ‘nee’. Op dit moment heeft Aad geen idee.

Maya zucht nog maar een keer. ‘Het staat ook allemaal in die mail –’

‘Ja, maar ik heb dus met de mail een ding dat –’ countert Aad.

Maya zucht nog iets harder. ‘Dan pak je daarna vanaf hier maar een boot naar je Texel.’

Aad zou zuchten als hij niet ziedend was. ‘Texel? Mijn Texel? Vlieland! Nóg een boot? Ik ga toch niet naar een Waddeneiland om naar een ander Waddeneiland te gaan; dat gaat toch tegen alle wetten van de logica in!’

Het is een tijdje later. Aad heeft rechtsomkeert moeten maken. Niet dat hij al ver op weg was. Maar toch. Maya is uit zijn oren verdwenen en Aad heeft zijn kennis teruggebeld om verhaal te doen.

‘Ja Jezus, weet ik veel! Ik moet ineens de kinderen ophalen. Ja. Echt niet te geloven. Ja nou, misschien kan ik dan daar als ze op die boot zitten nog wel een andere boot nemen. Dan